

FEDERICO GARCÍA LORCA

(1898 - 1936)

DONO KRISTÓBALIO BALAGANÉLIS

Iš ispanų kalbos vertė

VALDAS PETRAUSKAS

VEIKĒJAI

DONAS KRISTÓBALIS

ROSITA

MOTINA

POETAS

TEATRO REŽISIERIUS

LIGONIS

KURITAS

SAKOMAS PROLOGAS

Ponios ir ponai!

Poetas, apdorojęs šį lėlių farsą, išgirstą iš kaimo žmonių lūpų, nėmaž neabejoja, kad apsišvietę žiūrovai, šiandien susirinkę į spektaklį, puikiai supras šiurkštoką lėlių kalbą ir priims ją atvira širdimi.

Lėlių liaudies teatrui nuo amžių savitas ypatingas ritmas, polėkis ir niekuo nevaržomas kerintis laisvumas, kurį autorius stengėsi išsaugoti dialoguose.

Lėlių teatras – tai įsikūnijusi liaudies vaizduotė, žavinti naiviu, geraširdišku humoru.

Taigi poetas nėmaž neabejoja, kad žiūrovai linksmi ir patenkinti klausysis žodžių bei posakių, gimusių mūsų žemėje, idant žadintų taurius jausmus širdyse šiais laikais, kai aplink klesti bjaurastis ir piktybės, o juodos užmačios smelkiasi į visus namus.

Įeina POETAS

POETAS. Moterys ir vyrai, dėmesio, vaikai, prašom netriukšmauti. Man reikia tokios tylos, kad girdėtume, kaip per akmenukus čiurlena vanduo. Tad įsiklausykime, kad išgirstume, kaip šnara paukščio sparnai ir gurgžda smiltelė, išjudinta skruzdėlės kojytės. Ir jeigu kam stipriau suplaks širdis, tegu man pasirodo, jog tai kažkas ranka skiria pakrantės meldus. O, tegu mergelės suskleidžia savo vėduokles ir išsiima nėrinuotas nosinaites, idant geriau girdėtų ir matytų, kas nutiko donjai Rositai, ištekėjusiai už dono Kristóbalio, ir kas nutiko donui Kristóbaliiui, vedusiam danją Rositą. Ak Ak! Štai ir būgnas sudundėjo. Galite sau verkti arba juoktis, dabar man jau vis viena. Einu krimstelsiu duonos žiauberėlę, va, tokią mažiuliukę žiauberėlę, kurią man paliko paukštyčiai, o paskui imsiuos lyginti mūsų trupės aktorių drabužius. (*Apsižvalgo, ar kas jo nestebi*) Be kita ko, noriu jums pridurti, jog išties žinau, kaip skleidžiasi rožės ir iš jūrų marių teka žvaigždės, tačiau...

REŽISIERIUS. Malonėki tamsta nutilti. Prologas baigiasi žodžiais: „Imsiuos lyginti mūsų trupės aktorių drabužius.“

POETAS. Kas be ko, pone režisieriau.

REŽISIERIUS. Ir tamsta, būdamas poetas, neturi teisės išplurpti paslaptį, kurios dėka visi mes manomės.

POETAS. Kas be ko, pone režisieriau.

REŽISIERIUS. Argi aš neduodu tamstai pinigų?

POETAS. Kas be ko, pone režisieriau, tik, va, donas Kristóbalis, mano galva, apskritai geras žmogus ar bent jau galėtų toks būti.

REŽISIERIUS. Žioplas daikte! Jeigu tamsta nesiliausi, kaipmat išeisiu į sceną ir sumalsiu marmūzę, ir šiaip jau panašią į kukurūzinį paplotį. Kas tamsta esi per vienas, kad tariesi galįs atimti iš Kristóbalio teisę į niekšybę?

POETAS. Baigta, aš tyliu.

REŽISIERIUS. Na jau ne, tamsta kalbėsi, bet kalbėsi tik tai, kas pridera, idant žiūrovai matytų, jog tamsta sakai grynų gryniausią teisybę.

POETAS. Gerbiamieji žiūrovai, kaip poetas turiu jums pasakyti, jog donas Kristóbalis blogas žmogus.

REŽISIERIUS. Ir geras būti negali.

POETAS. Ir geras būti negali.

REŽISIERIUS. Taip. Prašom toliau.

POETAS. Jau baigiu, pone režisieriau. Ir kol gyvas negalės būti geras.

REŽISIERIUS. Puiku! Kiek aš tamstai skolingas?

POETAS. Penkias monetas.

REŽISIERIUS. Prašom.

POETAS. Auksinių man nereikia. Auksas spindi kaip saulė, o aš juk nakties poetas. Mokėki man sidabru. Sidabrinės monetos lyg nulietos iš mėnesienos.

REŽISIERIUS. Cha cha cha! Šaunu, juo geriau man. Ką gi, pradedam.

POETAS. Ei, Rosita, langą verki,
Pradedam! Ar žūt, ar būti!
Gausi vyrą, baisų knarklį
Ir palaidosi motutę.

Muzika.

REŽISIERIUS. Donai Kristóballi!

KRISTÓBALIS (*už scenos*). Ko?

REŽISIERIUS. Prašom į sceną, žiūrovai laukia.

KRISTÓBALIS. Einu...

REŽISIERIUS. O kur donja Rosita?

ROSITA (*už scenos*). Tuoju, tik batelius apsiausiu.

Girdėti knarkiant.

REŽISIERIUS. O kas čia? Nejaugi Kristóbalis vėl užknarkė?

KRISTÓBALIS. Einu, einu. Tik, va, nusišlapinsiu.

REŽISIERIUS. Tyliau, valdyk liežuvį.

KRISTÓBALIS (*jeidamas*). Labą vakarą, ponai.

REŽISIERIUS. Greičiau, donai Kristóballi. Metas pradėti. Prašom nepamiršti savo priedermių. Juk tamsta daktaras.

KRISTÓBALIS. Aš joks daktaras. Na, imkimės darbo.

REŽISIERIUS. Prašom nepamiršti, donai Kristóballi, jog tamstai reikia pinigų vedyboms.

KRISTÓBALIS. Teisybė.

REŽISIERIUS. Tad pasistenki, tamsta, kaip galima greičiau juos užsidirbti.

KRISTÓBALIS. Einu pasiimsiu vėzdą.

REŽISIERIUS. Šaunuolis! Matau, kad tamsta teisingai mane supratai.

Jeina LIGONIS.

LIGONIS. Labą dieną.

KRISTÓBALIS. A, labos nakties, pone.

LIGONIS. Labą dieną.

KRISTÓBALIS. Labos nakties.

LIGONIS. Labą vakarą.

KRISTÓBALIS. Labos tamsios nakties.

LIGONIS (*nedrąsiai*). Gal ir aš galėčiau jums palinkėti labos nakties?

KRISTÓBALIS. Labos gūdžios nakties.

LIGONIS. Pagaliau įsitikinau, kad jūs iš tikrųjų didis daktaras ir sugebėsite mane išgydyti. (*Energingai*) Labą dieną.

KRISTÓBALIS (*visu balsu*). Labos nakties. Jeigu jau kartą sakiau „labos nakties“, vadinasi, labos nakties.

LIGONIS. Puiku! Jūsų valia.

KRISTÓBALIS. Na, ką jums skauda?

LIGONIS. Man kaklą įskaudo štai čia,
Ten, kur plaukų apačia,
Nežinojau, kas per aplaidžia
Užpuolė, bet Chuanas Ančia,
Pusbrolis, sako: va, čia...

KRISTÓBALIS. Ek, kalbėt su jumis man kančia. (*Griebia jam už galvos*)

LIGONIS. Ai ai ai! Donai Kristóbali!

KRISTÓBALIS. Greičiau. Būkite malonus, ištempkite trupučiuką kaklą, kad galėčiau prieiti prie miego arterijos.

LIGONIS. Oi oi! Aš negaliu pajudinti kaklo!

KRISTÓBALIS. Sakoma jums: pasistenkite timptelėti miego arteriją.

LIGONIS. Oi oi! Niekaip negaliu.

KRISTÓBALIS. Tai praskėskite pirštais jungo venas.

LIGONIS. Seniai būčiau praskėtęs, jei būčiau galėjęs. (*Iššaukiančiai*) Labą dieną, labą dieną, labą dieną!

KRISTÓBALIS. Na, palauk tu man, atsiimsi. (*Išeina*)

Ligonis guli persisvėręs per prieangio turėklą ir garsiai dejuoja.

LIGONIS. Ai ai ai! Kaip man skauda arteriją! Ai ai ai, mano miego arterija! Man miego arterijos uždegimas.

Jeina KRISTÓBALIS su vėzdu.

KRISTÓBALIS. Štai ir aš.

LIGONIS. O čia kas, donai Kristóbali?

KRISTÓBALIS. Degtinės šuteklis. Tuoju jums pašutinsiu...

LIGONIS. Ką?

KRISTÓBALIS. Kaklą.

LIGONIS. Tik kad neskaudėtų.

KRISTÓBALIS. Svarbu, kad padėtų.

Nuo vėzdo šakoto

Ateisi į protą.

Turi daug monetų?

LIGONIS. Šimtas pesų, dar šimtinė

Kišenėj ant sėdynės,

Dešimtukas ir penkinė

Kiškoj kelnų apatinių,

O taupyklėj pas kaimynę

Ritinėlis sidabrinų.

KRISTÓBALIS. Ką gi, gydysim tamstybę.

Tik akių man nedraskyki.

LIGONIS (*iššaukiančiai*). Labą dieną, labą dieną, labą dieną,

labą dieną, labą dieną, labą dieną.

KRISTÓBALIS (*muša jam vėzdu per galvą*). Labos nakties, aš tau parodysiu. Ištempk kaklą!

LIGONIS. Negaliu, pone.

KRISTÓBALIS (*muša vėzdu per galvą*). Ištempk kaklą, tau sakoma!

LIGONIS. Oi oi oi! Mano arterija!

KRISTÓBALIS. Ištempk kaklą!

LIGONIS. Oi oi, mano miego arterija!

KRISTÓBALIS. Tempk kaklą, tau sakoma, labiau, labiau, dar labiau tempk kaklą! Ko čia ožiuojies?

Ligonis ištempia kaklą sulig metru ilgumo.

LIGONIS. Oi oi oi! Atėjo man paskutinioji!

Ištempia kaklą kiek galėdamas ir pašoka, bet donas Kristóbalis partrenkia jį vėzdo smūgiu.

KRISTÓBALIS. Še tau, šunsnuki, per guogą!

Žiū, iš tikro jau nusprogo...

O dabar – švyst į kanalą!

Girdėti pliumptelėjimas.

Ko jam reik, jei gavo galą!

REŽISIERIUS. O pinigų turėjo?

KRISTÓBALIS. Kur neturės!

REŽISIERIUS. Tad reikia vesti.

KRISTÓBALIS. Reikia.

REŽISIERIUS. Aure ateina donjos Rositos motušė. Tamstai būtų ne per šalj su ja pasišnekėti.

MOTINA. Dukrą aš turiu tekutę,
Dailią, meilią ir gražutę,
Dieną naktį vargšė dyro –
Nori ištekėt už vyro.
Jos papukai –
Akmenukai,
Subinytė
Kaip uogytė,
O paukštytė jos lizdely
Vietoje nustygt negali.
Aiškus daiktas, reikia vyro,
Ne bet kokio, ne pipiro,
Du jai būtų į pat kirtį.
Cha cha cha! Ar tamsta girdit?

KRISTÓBALIS. Ponia.

MOTINA. Kavalierius pusė velnio,
Nors apsmukusios tau kelnės.

KRISTÓBALIS. Skryblių ant galvos – ir šelmis!

Paklauskite, poniate,
Noriu gauti sau pačiutę.

MOTINA. Pasipiršk ir gausi pačią,
Aišku, tik jau ne už ačiū!

KRISTÓBALIS. Tau atseikėsiu aukselio
Iš krūvos, kurią prie kelio
Mauras vakare sukrovė,
Kad tave kur negerovė!
Ir sidabro nešykštėsiu –
Katės sočiai tau pridės jo!
Tau pažersiu ir variokų,
Tų, kuriuos motušė tavo

Išviliojo iš berniokų.

MOTINA. Mulą palvą dar pridėki
Lisabonon jodinėti,
Kai laukai bus mėnesėti.

KRISTÓBALIS. Mat dar mulo įsigiesi!
Ne, be mulo apsieisi.

MOTINA. Rosita juk tokia jaunutė, o jūs – gremėzdas, senas krienas, turit pinigų kaip šieno...

KRISTÓBALIS. O tu – ragana bjauri,
Kojom mirtį sau buri.

MOTINA. Kiaule! Gyvuly suskretęs!

KRISTÓBALIS. Tiek jau to, dievai nematę,
Duosiu mulą tau, gyvate.
Kur Rosita?

MOTINA. Sėdi savo kambarėlyje, vienas marškinėliais, viena vienutėlė, ir durys nerakintos... Cha
cha cha!

KRISTÓBALIS. Negaliu, einu iš proto!

MOTINA. Tai galviją neraliuotas!

KRISTÓBALIS. Nešk čionai man jos portretą.

MOTINA. Susitarkim dėl monetų.

KRISTÓBALIS. Ak, parodyki, Rosita,
Bent kojytę, vieną, kitą
Dievažin ką padarysiu,
Jei mane tik išklausys ji!

MOTINA. Pasakysi tu man ačiū,
Kai tik gausi ją už pačią.
Negi pakratyk kišenę
Ir turėsi žmoną, seni.

Išaina dainuodama.

Muzika.

ROSITOS BALSAS. Ak, mirštu, kaip noriu šokti,
Noriu šokti vito, vito,
Tuo geismu, tuo noru šėlti
Dega vis karščiau Rosita.

Įeina ROSITA.

ROSITA. Ak, kokia naktis žvaina

Virš stogų migloja!
Tokią naktį danguje
Žvaigždeles skaičiuoja
Vaikeliukai, o balne
Seniai snauduliuoja.
Kaip gera būtų man
Patale
Su Atila,
Po stalu
Su Gonsalu,
Tarp gėlių
Su Manueliu,
Vidur laukų
Su Roku,
Javuose
Su Chose,
Ant krėslo su Sela,
Asloj
Su tuo, kam aš miela,
Ant sofos didelės,
Kad būtų iš eilės:
Gonsalas, Rokas, Atila,
Chose, Manuelis ir Sela.
Ai ai ai ai!
Tekėti noriu, ištekėti tučtuojau!
Ar girdite, ką jums sakau?
Už lemto berno,
Už generolo,
Už daktaro,
Už kardinolo,
Už kariūno,
Už kirpėjo,
Už galiūno,
Už dvidešimties portugalų
Ir taip toliau be galo.

Išaina.

Jeina KRISTÓBALIS.

KRISTÓBALIS. Vadinasi, sutarta?

MOTINA. Sutarta, sutarta.

KRISTÓBALIS. Žiūrėk tu man, o turiu vėzdą, pamatysi, kas bus.

MOTINA. Oi, o ką aš tokio padariau?

KRISTÓBALIS. Bijai?

MOTINA. Ai ai ai ai! (*Drebėdama*)

KRISTÓBALIS. Sakyk: bijau.

MOTINA. Bijau.

KRISTÓBALIS. Sakyk: donas Kristóbalis jau paėmė mane nagan.

MOTINA. Donas Kristóbalis jau paėmė mane nagan.

KRISTÓBALIS. Ir tavo dukrą paimsiu.

MOTINA. Atleiskit, bet...

KRISTÓBALIS. Tau atseikėsiu aukselio

Iš krūvos, kurią prie kelio

Mauras vakare sukrovė,

Kad tave kur negerovė!

Džiaukis, kad imu dukrelę,

Nes jau persirpus uogelė.

MOTINA. Juk jai tik dvidešimt!

KRISTÓBALIS. Jeigu sakau, kad persirpusi, vadinasi, taip ir yra. Šiaip ar taip, nebloga mergina. Kaip ten tamsta sakei?

MOTINA. Jos papukai –

Akmenukai,

Subinytė

Kaip uogytė,

O paukštytė jos lizdely...

KRISTÓBALIS. Liaukis! Ai ai ai ai!

MOTINA. O paukštytė jos lizdely

Vietoje nustygt negali...

KRISTÓBALIS. Tai va, užtat ir imu Rositą, kad ji – un boccati di cardinali.

MOTINA. Jūsų malonybė kalba kaip Italijoje?

KRISTÓBALIS. Ne. Tačiau, jaunas būdamas, kurį laiką tarnavau Italijoje ir Prancūzijoje pas tokį doną Pantaleonę. Beje, kas jums rūpi, kur aš esu gyvenęs? Drebėk prieš mane! Prieš mane visi turi drebėti, drebėti, drebėti. Brrrum! Brrrum! Brrrum!

MOTINA. Aš ir drebu!

KRISTÓBALIS. Taigi! Šauk Rositą.

MOTINA. Rositaaa!..

ROSITA. Ko čia šūkaloji?

Tekėti noriu, ištekėt tuojau

Už kaimano,

Už arklėno,

Už kapitono,

Už seno krienų,

Man vis viena,

Kad tik būtų, kas veda.

KRISTÓBALIS. Ak ir kūno apvalumas,

Ne merga, o tikras krūmas!

MOTINA. Nori tekėti?

ROSITA. Noriu.

MOTINA. Nori vesti?

KRISTÓBALIS. Noriu.

MOTINA (*verkšlendama*). Tik neskriauskit jos, jei galit...

Ak, kaip gaila man dukrelės!

KRISTÓBALIS. Mauk pas kunigą.

*Motina išeina verkšlendama. Iš paskos, susiėmę už parankių, į bažnyčią eina Kristóbalis ir Rosita.
Skamba varpai*

POETAS. Matėte? Ir vis dėlto geriausia iš to pasijuokti. Mėnulis – tai baltasis erelis. Mėnulis – tai balta višta dedeklė. Vargšams mėnulis – duonos riekė, o turtuoliams – baltas atlasinis priegalvis. Tačiau nei donui Kristóbaliui, nei donjai Rositai mėnulis nerūpi. Žinoma, režisieriui įsigėidus, donui Kristóbaliui imtų vaidentis undinės, o donja Rosita trečiame veiksmo pasidabintų plaukus šarma, nes sniegas – nekaltybės simbolis. Tačiau teatro šeimnininkas pjesės veikėjus laiko geležinėje skrybėlėje ir rodo juos tik šilkakrūtėms damoms paikomis nosytėmis ir ponams ožio barzdelėmis, kurie bastosi po klubus ir sako: karamba, po šimts kalakutų! O iš tikrųjų donas Kristóbalis visai ne toks ir donja Rosita ne tokia.

REŽISIERIUS. Kas ten paisto niekus?

POETAS. Aš sakau, kad jeigu jau tuokiasi.

Išeina.

REŽISIERIUS. Prašom nesikišti, kur nereikia. Jei turėčiau tiek išmonės kaip jis, seniai būčiau išgrūdęs jį pro duris.

KRISTÓBALIS. Ai, Rosita...

ROSITA. Padauginai išgerti?

KRISTÓBALIS. Žinai, norėčiau būti visas iš gyno vyno ir pats save išlakti. Cha cha!.. Ir kad mano pilvas būtų didiausias pyragas su razinomis ir džiovintomis slyvomis. Na, Rosita, padainuok man ką nors.

ROSITA. Tuojau. (*Dainuoja.*) O ką tau padainuoti? Baskų kankaną ar Chilio Robleso marselietę? Ak, Kristóbali, kaip man baugu! Ką tu man ketini daryti?

KRISTÓBALIS. Padarysiu tau ūūūūūūūūū.

ROSITA. O man nėraž baisu nebus.
Ką padarysi man, kai dvyliktą išmuš?

KRISTÓBALIS. Padarysiu tau aaaaaaaa.

ROSITA. O man nėraž baisu nebus.
Ką padarysi man, kai trečią ryto muš?

KRISTÓBALIS. Padarysiu tau yyyyyyyyyy.

ROSITA. O jeigu knarkti nepradėsi,
Paukštytę mano skraidant paregėsi.

Jiedu bučiuojasi.

KRISTÓBALIS. Ak, mano Rosita!

ROSITA. Jei apsipylei sau akis,
Numik, gal protas tau prašvis.

KRISTÓBALIS. Numigsiu, tiek jau tos bėdos,
Ir dagiliukas užgiedos.

Kristóbalis knarkia. Jaina KURITAS ir bučiuojasi su Rosita. Girdėti garsiai pakšint.

ROSITA. Ai ai ai! Juk tai mėnulis,
Didelis, aiškus, skaistus,
Na, o čia šešėlis mano.
Dink, šešėli, iš akių!

KRISTÓBALIS. Dink, šešėli!

ROSITA. Ryškiai šviečia mėnesėlis,
Ir miegoti negali?
Mik užmik, vyreli mielas,
Iki ryto dar toli.

KRISTÓBALIS. Et, numigsiu vieną būrį,
Strazdas dar jėgų neturi.

ROSITA. Aha, aha, aha!

Pasirodo POETAS ir taip garsiai bučiuojasi su Rosita, jog Kristóbalis pabunda.

KRISTÓBALIS. Rosita, ką aš girdžiu?

ROSITA. Čia tamsu, nieko neįžiūrėsi... Tai... tai virbalai... Aš nérinius mezgu... Girdi, kaip kaukši?

Girdėti, kaip pakši bučiniai.

KRISTÓBALIS. Man atrodo, po galais,
Baisiai kaukši virbalai.

ROSITA. Dinkit, virbalai, prasmekit,
Tu, Kristóbali, į akį
Pūski ligi ryto.

KRISTÓBALIS. Et, numigsiau trupučiuką,
Gal pabus ir balandžiukas.

Iš kitos pusės įeina LIGONIS, ir Rosita su juo bučiuojasi.

KRISTÓBALIS. O dabar ką aš girdžiu?

ROSITA. Gal giedojimą gaidžių?

KRISTÓBALIS. Ar tai tu čia turleni?

ROSITA. Ne, tai varlės tvenkinys.

KRISTÓBALIS. Gal ir tu, o gal ir ne,
Tik sakau: man jau gana!

ROSITA. Patylėk, tai liūtai kriokia,
Vyrai pešasi raguoti
Gatvėj prieš namus.

MOTINA. Rositaaa! Atėjo daktaras.

ROSITA. Daktaras? Oi oi oi, man pilvuką skauda...

MOTINA. Tu, bjaurybe, pašlemėke,
Dukrą man susargdinai!
Pinigus visus mums plieki
Ir keliauki kur žinai!

ROSITA. Pinigus visus, visus!!
Ūūūū... Ūūūū...

Abi išeina.

REŽISIERIUS. Kristóbali!

KRISTÓBALIS. Kas ten daros?

REŽISIERIUS. Tamstos žmonai negera!
Eikite greičiau čionai!

KRISTÓBALIS. Kas gi jai?

REŽISIERIUS. Gimdo.

KRISTÓBALIS. Gimdo?

REŽISIERIUS. Jau keturis pagimdė!

KRISTÓBALIS. Ak, Rosita, ak, Rosita,
Pasileidusi merga!
Sukišau šimtus pesity...
Tai pasaulio pabaiga!
Atsiimsi su kaupu!
Ūūūū!.. Ūūūū!..

Visą tą laiką Rosita rėkia už scenos.

KRISTÓBALIS. Kieno tie vaikai?

MOTINA. Tavo, tavo, tavo!

KRISTÓBALIS (*muša ją*). Kieno tie vaikai?

MOTINA. Tavo, tavo, tavo!

Kristóbalis skelia jai antausį. Už scenos Rosita rėkia gimdydama.

REŽISIERIUS. Jau penktas eina.

KRISTÓBALIS. O kieno penktas?

MOTINA. Kieno gi? Tavo!

Antausis.

KRISTÓBALIS. Kieno?

MOTINA. Tavo, aišku, tavo! (*Antausis*) Tavo, tavo, tavo!

Miršta ir guli persisvėrusi per prieangio turėklą.

KRISTÓBALIS. Tau jau amen, gyvate, amen! Aš sužinosiu, kieno tie vaikai!

Eina iš scenos.

MOTINA (*prisikelia iš numirusių*). Tavo, tavo, tavo, tavo!

Kristóbalis nužudo ją, išeina ir sugrįžta su Rosita.

KRISTÓBALIS. Še tau! Še tau! Ir už tai... Ir už tai...

REŽISIERIUS (*iškišdamas savo didelę galvą į sceną*). Gana!

Ima lėles į rankas ir rodo žiūrovams.

Ponios ir ponai! Andalūzijos kaimiečiai dažnai klausosi tokių komedijų pilkalapių alyvmedžių paunksmėje arba senovinių arklidžių prieblandoje drauge su raktiniais Kordobos odos pakinktais padabintais mulais, spoksančiais į lėles aštriomis it botago kirtis akimis. Tuomet žmonės, susėdę ant purių gabanų šviežio šieno, laido smagius, žavesio sklidinus žodžius bei posakius, kurių mes nepakenčiame miesto atmosferoje, apsunkusioje nuo alkoholio tvaiko ir kortautojų rėkavimo. Senovinį kaimo farsą vaidinančių lėlių blevyzgos skamba tenai su savo pirmykščiu nekaltumu ir paprastumu. Tad tegu pakvimpa mums čionai šviežių varpų gaiva ir tegu skardena joje šmaikštūs žodeliai, guidami šalin nešvankybę ir nuobodulį, kuriam pasmerkėme savo sceną, ir nuoširdžiai pasveikinkime šiandien šiame balaganėlyje andalūzą doną Kristóbalį, galiso Bululū pusbrolių, Norikos iš Kadžio žentą, paryžiečio mesjė Ginjolio tikrą brolių ir italo Arlekino dėdę – vieną iš tų personažų, kurie po šiai dienai išsaugojo pirmykštį grynosios teatro dvasios tyrumą.